

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2022 r.
sprawy **W. Z.**,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 marca 2021 r.,
sygn. akt II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 grudnia 2019 r.,
sygn. akt III K [...]

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego W. Z. kosztami**
postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 23 grudnia 2019 r., sygn. akt III K [...], uznał oskarżonego w. Z. za winnego tego, że w okresie od września 2015 r. daty bliżej nieustalonej do 16 października 2016 r. w K., S., P., B. i innych nieustalonych miejscowościach woj. [...], działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuścił się wielokrotnie w liczbie bliżej nieustalonej wobec S. G. - jako małoletniej poniżej 15 lat — innej

czynności seksualnej dotykając i obmacując rękami jej piersi po uprzednim rozebraniu jej z odzieży i biustonosza oraz całując ją w usta, tj. przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt. VI wyroku).

Ponadto, tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w K. uznał oskarżonego T. D. za winnego przestępstw z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k., art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. oraz art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., któremu wymierzył karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonego W. Z. zaskarżając go w całości, zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 28 § 1 k.p.k., art. 24 § 1 k.p.k. w zw. z art. 25 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 424 § 1 i § 2 k.p.k., art. 4 § 1 k.k., art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., oraz art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., które to zarzuty szczegółowo opisano w apelacji, oraz wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego W. Z. od popełnienia zarzuconego mu czynu, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 24 marca 2021 r., sygn. akt II AKa [...], zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego W. Z. w ten sposób, że przyjął, iż przypisanego mu w punkcie VI przestępstwa dopuścił się w okresie od maja 2016 r. do 14 października 2016 r., w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymując w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego W. Z., zaskarżając go w całości, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia tj.:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 393 § 3 k.p.k. polegające na zaaprobowaniu w toku kontroli instancyjnej przez Sąd II instancji faktu, iż Sąd I instancji nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności w niniejszej sprawie mających znaczenie dla rozstrzygnięcia poprzez zaniechanie wypowiedzenia się w zakresie przedłożonej przez oskarżonego prywatnej opinii pozaprocesowej, mimo iż oskarżony kwestionował wiarygodność przedstawionych wydruków wiadomości z aplikacji M., a tym samym wskazania w uzasadnieniu, co Sąd twierdzi o tym dokumencie i jak go ocenia, co w konsekwencji doprowadziło do zaniechania przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki w sytuacji, gdy stwierdzenie kluczowych dla odpowiedzialności karnej skazanego wymagało wiadomości specjalnych, które to naruszenie doprowadziło do wydania niesłusznie zaskarżonego wyroku.
 2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez zaaprobowanie w toku kontroli instancyjnej, dokonanej przez Sąd I instancji, niezgodnej z zasadami doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania oceny dowodów, a w szczególności bezkrytyczne przyjęcie jako wiarygodnych złożonych przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej wiadomości tekstowych i nie oceniwszy ich w kontekście złożonej prywatnej opinii, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwego przyjęcia, iż W. Z. dopuścił się przypisanego mu czynu oraz wydania niesłusznie zaskarżonego wyroku,
- oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej skazanego W. Z., a także utrzymanego w nim wyroku Sądu Okręgowego w K. i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w B. wniósł o uznanie kasacji jako oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja skarżącego okazała się oczywiście bezzasadna, w związku z czym podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzuty postawione przez skarżącego dotyczą nieprawidłowej – w jego przekonaniu – kontroli instancyjnej przeprowadzonej przez Sąd odwoławczy w zakresie wiarygodności wydruków wiadomości tekstowych. Skarżący zarzucił rażące naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. powiązanych z odpowiednimi przepisami procesowymi. Jak zauważa od wielu lat Sąd Najwyższy, o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można zasadnie twierdzić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, natomiast o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. w przypadku, gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, a więc wówczas, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2021 r., sygn. akt V KK 73/21).

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd odwoławczy w przedmiotowej sprawie odniósł się do postawionych w apelacji zarzutów: obraży art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. dotyczącego braku powołania z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki, oraz obraży art. 7 k.p.k. związanego z kwestią wiarygodności wydruków z aplikacji M., jak również szczegółowo uzasadnił w tym zakresie swoje rozstrzygnięcie (s. 7-9 uzasadnienia wyroku Sądu II instancji). Warto dodać, że Sąd odwoławczy odczytał prywatną opinię biegłego informatyka w trybie art. 393 § 3 k.p.k. (k. 453 akt).

Należy podkreślić, że niezasadny okazał się zarzut skarżącego związany z brakiem powołania przez Sąd odwoławczy biegłego z urzędu. Sąd ten uprzednio uznał bowiem, że treść korespondencji przedłożona w formie wydruku jest jednoznaczna i nie wymaga szczególnej interpretacji. Stwierdzenie przez Sąd braku potrzeby ustalenia faktów na podstawie wiadomości specjalnych w sposób naturalny „wyprzedza” kwestię decyzji o powołaniu dowodu z opinii biegłego. Należy jednocześnie podkreślić, że rozstrzygnięcie Sądu było prawidłowe – zarówno skazany W. Z., jak i jego obrońca nie kwestionowali bowiem samego faktu korespondowania z pokrzywdzoną za pośrednictwem aplikacji M., jak również treści wiadomości znajdujących się na wydruku, a jedynie okoliczność „wyjęcia” tej treści z szerszego kontekstu.

Z samej nawet kasacji skarżącego wynika, że prywatna opinia biegłego informatyka zamieszczona w aktach sprawy wskazuje jedynie na teoretyczną możliwość ingerencji człowieka w treść wyświetlanej lub wydrukowanej korespondencji. Skarżący twierdzi bowiem, że potencjalnie może dojść do sytuacji, w której „w aplikacji danej osoby, w tym wypadku Pokrzywdzonej, wiadomość taka się nie wyświetla, natomiast w aplikacji Oskarżonego taka wiadomość wciąż się znajduje” (s. 4 kasacji). Rzecz jednak w tym, że okoliczności tej skarżący w jakikolwiek sposób nie usiłował nawet wykazać. Zarówno na etapie postępowania przed Sądem I i II instancji, jak i w kasacji skarżący nie podważył skutecznie wiarygodności kwestionowanych wydruków. Skoro skarżący twierdził, że ich treść została zmodyfikowana przez pokrzywdzoną, to należało przedłożyć własne wydruki potwierdzające jego stanowisko. Skuteczna obrona tezy o „wyjęciu z kontekstu” wydrukowanych wiadomości zakładałaby zaś konieczność wskazania, co do których konkretnie wiadomości odnosi się ten zarzut. Obowiązku tego skarżący nie dopełnił. Podnoszone okoliczności nie mogły być zaś stwierdzone

przy pomocy opinii stwierdzającej jedynie abstrakcyjnie możliwość sfałszowania treści wydruku.

Tym samym należy stwierdzić, że w kasacji skarżący nie podważył skutecznie stanowiska Sądu Apelacyjnego w [...], jak również nie wykazał jakiegokolwiek wpływu zarzucanego uchybienia na treść orzeczenia. W związku z powyższym zarzut obrazy przepisów postępowania zarówno w zakresie wiarygodności wydruków z aplikacji M., jak i potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, okazały się oczywiście bezzasadne.

Obciążono skazanego kosztami postępowania kasacyjnego zgodnie z treścią art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak we wstępie.